

AICINĀJUMS NO SVĒTNĪCAS

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ebr. 10:19-25; Ebr. 4:16; 2. Moz. 24:8; Jēk. 4:7, 8; Jāņa 13:34; Ebr. 10:24, 25.

ATMIŅAS PANTS:

„Tā kā mums ir liels priesteris pār Dieva namu, tad tuvosimies patiesīgu sirdi pilnā ticībā, apslacīti savās sirdīs un atsvabināti no ļaunās apziņas un miesu nomazgājuši ar tīru ūdeni.” (Ebr. 10:21, 22)

Visā ebreju grāmatā panti par kristieša ticību mijas ar pantiem par kristīgu dzīvi. Citiem vārdiem, teoloģija ietver praktisku darbību. Runājot par jautājumu „kas” attiecībā uz ticību, mēs nonākam pie jautājuma, kā šo ticību izdzīvot. Ebreju vēstulē pēc tam, kad autors ir uzzīmējis brīnišķīgu teoloģisku gleznu ar Kristu kā mūsu Upuri un Augsto Priesteri (Ebr. 7:1-10:18), viņš iedrošina un aicina ticīgos dzīvot saskaņā ar to, ko ietver šīs patiesības. Šis aicinājums īpaši skaidri izteikts Ebr. 10:19-25.

Grieķu valodā šie panti ir viens garš, sarežģīts teikums. Tas sastāv no diviem pamatfaktiem, kas vada pie trīs aicinājumiem, no kuriem katrs satur pazīstamo trijotni – ticību, cerību un mīlestību. Katrs aicinājums satur arī citu kristīgās ticības aspektu.

Šajā nedēļā mēs pētīsim Ebr. 10:19-25 un šo pantu praktisko aicinājumu kristieša dzīvē.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 28. decembrī!

PIEEJA DEBESU SVĒTNĪCAI

Izlasi Ebr. 4:16; 6:19, 20 un 10:19-21! Kam ticīgie var piekļūt, un ko tas mums nozīmē? Kāda cerība šeit ir piedāvāta, un, vēl svarīgāk, kādu ietekmi šai cerībai vajadzētu atstāt uz mūsu dzīvi un ticību? _____

Ticīgajiem ir garīga pieeja debesu svētnīcai, pašam Dieva tronim. Mēs varam meklēt Dieva tuvumu, Kristus asinis un Viņa pārstāvniecība mūsu labā ir padarījušas iespējamu mūsu „ieiešanu”. Panti pārlicina, ka mūsu dvēselei ir drošs patvērums – Jēzus Kristus, kas atrodas pašā Dieva tuvumā (Ebr. 4:14-16; 6:19, 20). Mūsu drošība ir tas, ka Kristus ir ieguvis pilnu pieeju Dievam pēc tam, kad Viņš stājās amatā kā mūsu debesu Augstais Priesteris (Ebr. 6:20). Ieņemot šo amatu, Kristus apsēdās debesu tronī – šī aina parāda Viņa ķēnišķīgo statusu (Atkl. 3:21).

Labā vēsts ir tā, ka mūsu Pārstāvis ir Tēva klātbūtnē. Mūsu labā vairs nekalpo zemes priesteris, kas pats ir grēcīgs. Mums ir labāks Priesteris. Nekas nešķir Tēvu no Dēla. Tāpēc ka Kristus ir pilnīgs un bezgrēcīgs, nav vajadzīgs priekškaris, kas atdalītu Dieva svētumu no Jēzus, mūsu Augstā Priestera (Ebr. 10:20).

„Ko lai saprotam ar starpniecību? Tā ir zelta ķēde, kas saista ierobežoto cilvēku ar bezgalīgā Dieva troni. Cilvēks, par ko Kristus nomira, lai izglābtu, pienes savus lūgumus pie Dieva troņa, un Jēzus, kas viņu atpirka ar Savām asinīm, šos lūgumus uznes augšā. Mūsu lielais Augstais Priesteris noliek Savu taisnību nopietna lūdzēja pusē, un Kristus lūgšana pievienojas šī cilvēka lūgšanai.” (Ellen G. White „That I May Know Him”, p. 78.)

Kāda mums ir drošība, ka mums var būt cieša sadraudzība ar Tēvu, pateicoties tam, ko Jēzus ir izdarījis un dara mūsu labā!

Pārdomā, ko nozīmē tas, ka Jēzus aizlūdz par tevi debesīs! Kāpēc tev tik ļoti ir vajadzīga šī aizlūgšana? _____

ŠĶĪSTĪTI UN PATIESI

Izlasi Ebr. 10:22! Kādi nosacījumi, lai tuvotos Dievam debesu svētnīcā, ir izteikti šajā pantā? _____

Saskaņā ar šo pantu, tuvojoties Dievam, pielūdzējiem ir jāizpilda četri nosacījumi:

1. Nāc ar patiesu sirdi. Sirds ir mūsu iekšējā būtība, mūsu domas, mūsu motivācija, emocijas, griba un raksturs. Dievs grib, lai mēs būtu patiesi. Tomēr sirds var būt patiesa tikai tad, ja tā ir šķīstīta. Tas nenozīmē, ka mēs esam pilnīgi, mēs vienkārši cenšamies arvien vairāk atklāt Kristus raksturu.

2. Nāc pilnā ticības pārliecībā. Kā mēs redzējam vakardienas pētījumā, nav iemesla šaubām, ka mums ir pieeja Dievam.

3. Nāc ar apslacītu sirdi un atsvabināts no ļaunās apziņas. Sirds apslacīšana ir svētnīcas valoda, kas sasauca ar asins slacīšanu pār tautu tuksneša saiešanas telti (2. Moz. 24:8; 3. Moz. 8:23, 24), kas padarīja viņus šķīstus, bet nevarēja attīrīt viņu sirdsapziņu (Ebr. 9:9, 13). Tomēr šķīstīšana istajā teltī debesis attīra sirdsapziņu. To dara Kristus asinis (Ebr. 9:14). Šī šķīstīšana simbolizē nožēlojošā grēcinieka taisnošanu. Mums var būt tīra sirdsapziņa, jo mums ir piedots.

4. Nāc ar tīrā ūdenī mazgātu miesu. Tas izklausās pēc netiešas norādes uz kristībām, bet mēs to varam saprast arī garīgākā nozīmē kā „mazgāšanu ūdenī caur vārdu” (Ef. 5:26), lasot Bībeli un attiecinot tās principus uz savu dzīvi.

Jēk. 4:7, 8 Jēkabs cīnās ar savu lasītāju „svārstīgo” attieksmi. Viņi acimredzot ir zaudējuši savu atklātību Dieva priekšā. Viņi ir grēka bojāti, un viņiem draud briesmas. Viņš izmanto valodu, kas saistīta ar svētnīcas šķīstīšanu. Tas, ka tuvošanās Dievam ir iespējama tikai tad, ja ir notikuši šķīstīšana, ir svētnīcas mācība.

Mums vajadzētu saprast, ka tikai Dievs var šķīstīt mūsu sirdis. Jautājums ir: kādi sāpīgi lēmumi mums ir jāpieņem savā dzīvē, kas ļautu Viņam darīt šo žēlastības darbu mūsu dzīvēs? _____

TICĪBA: ESI DROŠS

Izlasi vēlreiz Ebr. 10:19-25! Tēma, kas atkal un atkal atkārtojas, ir pārliecinātība. Grieķu vārds „drošs” (Ebr. 10:19) attiecas uz drošsirdību, drosmi un bezbailību, kas Jaunajā Derībā apraksta mūsu jaunās attiecības ar Dievu.

Sākotnēji vārds attiecās uz atklātu runu, kas šajā kontekstā īpaši var nozīmēt, ka ikviens var brīvi tuvoties Dievam lūgšanā. Šāda veida atvērtība attiecībās ar Dievu rada priecīgu pašlūgību. Mūsu pašlūgības iemesls un pamats ir tas, ka mums debesīs ir Augstais Priesteris, kam mēs varam tuvoties Dieva klātbūtnē. Šī pieeja ir neierobežota, un to neaizkavē nekas cits kā tikai mēs paši un mūsu nepareizās izvēles. Mums ir spēkā esošs ielūgums nākt debesu svētnīcā.

No kurienes nāk šī drošība? To neradām mēs paši, bet gan tas, ka mēs atzīstam – Jēzus asinis ir ieguvušas mums pieeju Dieva klātbūtnē.

Ebreju grāmatā ir citi panti, kas runā par pārliecību un drošību (Ebr. 3:6, 14; 4:16; 6:11; 11:1). Kāda veida drošību apraksta šie panti? _____

Drošība un pārliecība nepamato mūs sevī pašos, bet tikai Kristū. Šie stāvokļi nav atkarīgi no tā, kas mēs esam, bet no tā, kas ir mūsu Starpnieks. Interesanti, nav pieminēts, ka ticīgajiem varētu būt kaut kas mazāks par „pilnīgu pārliecību” (Ebr. 6:11; 10:22). Acīmredzot jaunais ceļš, kas ir atvēries, pateicoties Jēzus nāvei, vadīs mūs līdz pilnīgai pārliecībai, neciešot neveiksmi. Nekas mazāks nav gaidāms.

Ir divi veidi, kā iegūt kristīgu pārliecību un saglabāt to ticībā. Viens ir caur pašu ticību (Ef. 3:12); otrs ir caur uzticīgu kristīgu kalpošanu citiem (1. Tim. 3:13). Abi aspekti ir nepieciešami un svarīgi. Ebreju grāmatā ticības drošība un aicinājums pārbaudīt sevi kā kristieti iet roku rokā. Kristīgā dzīve nekad nav atdalīta no kristīgās ticības.

Kas ir tas, kas izaicina tavu pašlūgību uz Dievu vai tavu pārliecību par Viņa labo gribu tavai dzīvei? Ko tu vari darīt, lai pasargātu sevi no šīm garīgajām briesmām?

CERĪBA: ESI NELOKĀMS

Izlasi minētos pantus! Kas tiem visiem ir kopīgs? Pie kā ticīgajiem vajadzētu turēties?

Ebr. 3:6 _____

Ebr. 3:14 _____

Ebr. 4:14 _____

Ebr. 6:18 _____

Ebr. 10:23 _____

Bez pārliecības par glābšanu vēl ir svarīgi saglabāt un uzturēt cerību, kas mums visiem ir dota. Vēstulē ebrejiem turēties stipri ir nopietns aicinājums. Rodas iespaids, ka daži ticīgie atstāj savu kristīgo ticību un cerību. Apustulim bija viņi jāiedrošina neaiziet. Pants diezgan līdzīgi izsaka lietas, pie kurām ir vērts turēties: cerība, pārliecība, drošība un grēku izsūdzēšana. Visi šie termini attiecas uz objektīvu kristīgās ticības uztveri. Mēs to varam darīt tāpēc, ka mūsu cerība nav uz mums pašiem, bet uz Jēzu un uz to, ko Viņš mūsu labā ir izdarījis. Tajā brīdī, kad mēs aizmirsīsim šo svarīgo patiesību, mēs noteikti zaudēsim arī drošību.

Šie panti izaicina mūs būt nelokāmiem „no sākuma” (Ebr. 3:14) līdz galam (Ebr. 3:6, 14; 6:11). Darīt to „nešaubīgi” (Ebr. 10:23) nozīmē saglabāt nemainīgu un neizkustināmu ticību. Lai arī kādi var būt apstākļi, mūsu cerībai ir jāpaliek tādai pašai, mūsu sevis nodošanai Dievam ir jāpaliek nemainīgai, jo mēs varam ticēt, ka Viņš ir uzticams un izdarīs to, ko ir apsolījis.

Nav šaubu, Dievs ir patiess Savā Vārdā. Viņš piepildīja apsolījumu, ko bija devis Ābrahāmam un Sārai (sk. arī Rom. 4:19-21); Viņš piepildīja apsolījumu par Savu pirmo nākšanu (Gal. 3:19), un Viņš piepildīs arī apsolījumu par Savu atgriešanos (Ebr. 12:26). Dieva galējais apsolījums tomēr ir mūžīgā dzīvība, ko Viņš apsolīja pat vēl pirms laiku iesākuma (Tit. 1:2; 1. Jāņa 2:25).

Dieva uzticamība ir nesatricināma. Pat „ja mēs esam neuzticīgi, Viņš paliek uzticīgs, jo Viņš nevar Sevi aizliegt” (2. Tim. 2:13). Mūsu neuzticamība vai neticība neizmainīs Dieva nodomu mūsu dzīvē. Mūsu morālās kļūmes neizkustina Viņa apsolījumus. Apsoļījumi tik un tā mums ir pieejami, jo uzticamība ir daļa no dievišķās dabas.

Ir tik viegli krist mazdūšībā savu grēku dēļ. Kā mēs varam uzvarēt šos grēkus un vienlaikus nepadoties, kad mums kaut kas neizdodas? Kāpēc mums ir jāpieķeras šiem apsolījumiem īpaši tad, kad kļūdāmies? _____

MĪLESTĪBA: IEDROŠINIET CITS CITU

„Un vērosim cits citu, lai paskubinātu uz mīlestību un labiem darbiem.” (Ebr. 10:24)

Ja aicinājums Ebr. 10:23 pievērsās individuālai attieksmei, nākamajā pantā Ebr. 10:24 redzeslokā ir kristiešu kopiena. Mēs nestaigājam ar Kristu vieni paši. Mums vajadzētu neatlaidīgi rūpēties citam par citu.

Izaicinājums mīlēt citam citu ir vēl viena tradicionāla kristieša uzvedības sastāvdaļa (Jāņa 13:34, 35; Gal. 5:13). Tomēr šī mīlestība nenāk dabiski. Vērot nozīmē koncentrēti un rūpīgi apsvērt. Mēs esam aicināti pievērst uzmanību saviem ticības biedriem un ieraudzīt, kā mēs varētu pamudināt viņus mīlēt citam citu un darīt labus darbus. Diemžēl vieglāk ir provocēt un sanaidot citus, nevis paskubināt uz kristīgu mīlestību, vai ne?

Tāpēc apvienosim savas pūles darīt vislabāko savas kopienas labā, lai, pateicoties mūsu pamudinājumiem mīlēt, citi nevarētu darīt neko citu, kā vien mīlēt un darīt labus darbus!

Izlasi Ebr. 10:24, 25! Kas kopīgs „mīlestībai” un „labiem darbiem” ar „sapulci”?

Viena doma, ko uzsver Vēstule ebrejiem, ir tā, ka mēs varam izteikt mīlestību cits pret citu kristiešu sapulcēs. Ja kāds nenāk uz dievkalpojumu, kā viņš vai viņa var papildīt Kristus mīlestības likumu? Kāds var domāt, ka viņiem ir „pamatots” iemesls, lai atturētos no kristīgām sapulcēm. Ebreju vēstule tomēr aizskar jūtīgo vietu, pasakot, ka tā varbūt ir viņu pašu vienaldzība, kas attur. Ja kāds grib, tad var vienmēr atrast iemeslu izvairīties no draudzes apmeklēšanas vai citām kristīgām sanāksmēm. Šie iemesli tomēr nobāl nākšanas iemesla priekšā – būt par svētību citiem.

Šāda uzvedība ir vēl spiedošāka, nākot arvien tuvāk Kristus otrajai nākšanai. Ebr. 10:19-25 sākumā autors pamāca ticīgos tuvojot Dievam debesu svētnīcā, un noslēgumā viņš tiem atgādina, ka Kunga diena tuvojas. Kristus nākšanai vajadzētu vienmēr būt galvenajai kristieša uzvedības motivācijai.

Kuru cilvēku savā draudzē tu gribētu iedrošināt ar vārdiem, darbiem vai vienkāšī ar savu klātbūtni? Ja tu labi apdomāsi šo jautājumu, tu varēsi ienest lielas izmaiņas cilvēku dzīvēs un arī pats iegūt lielas svētības. _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

„Mūsu starpnieks Savā amatā un darbā lielā mērā pārspēja zemes simboliskās priesterības cieņu un godu. [...] Šim Glābējam vajadzēja būt par starpnieku, lai nostātos starp Visaugstāko un Viņa ļaudīm. Pateicoties Viņa aizgādībai, ir atvērts ceļš, pa kuru vainīgais grēcinieks var atrast pieeju Dievam ar kāda cita starpniecību. Grēcinieks nevarētu nākt pats, ar savu vainu un bez lielāka nopelna par viņa paša darbiem. Kristus viens pats varēja atvērt ceļu, pienesot upuri, kas atbilst dievišķā likuma prasībām. Viņš bija pilnīgs un grēka nesamaitāts. Viņš bija bez vainas un bez trūkuma. Grēka šausmīgo seku plašums nekad nevarētu tikt iepazīts, ja nebūtu sagādātas zāles, kuru vērtība ir bezgalīga.” (Ellen G. White „The Spirit of Prophecy”, vol. 2, p. 11.)

„Ticība Kristus salīdzinošajam upurim un starpnieciskajai kalpošanai noturēs mūs nelokāmus un neizkustināmus kārdināšanu vidū, ko mums baznīcā uzspiež kareivīgi noskaņoti cilvēki.” (Ellen G. White „The SDA Bible Commentary”, vol. 7A, p. 484.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārlasi Vēstuli ebrejiem! Kas ir tas, ko mēs šajā grāmatā visu laiku tiekam aicināti darīt noteiktos veidos – kas izriet no mūsu ticības?

2. Pārdomājiet vairāk atziņu, ka mums ir pilna pieeja pie Dieva. Ko tas nozīmē? Kā tam vajadzētu ietekmēt mūsu dzīvi, īpaši kārdināšanu brīžos vai tad, kad jūtamies mazdūšīgi sava garīgā stāvokļa dēļ?

3. Kāda ir atšķirība starp „pilnīgu pārliecību” ticībā un pašpaļāvīgu attieksmi?

4. Pārdomā E. Vaitas teikumus piektdienas pētījumā: „Grēka šausmīgo seku plašums nekad nevarētu tikt iepazīts, ja nebūtu sagādātas zāles, kuru vērtība ir bezgalīga.” Ko tas mums stāsta par to, cik slikts ir grēks, ka par to bija jāmaksā ar kaut ko „bezgalīgi vērtīgu”, ar Jēzus dzīvību? Kā mēs saprotam domu „bezgalīgi vērtīgs”? Kā fakts, ka Jēzus ir Radītājs, palīdz mums aptvert šo pārsteidzošo patiesību? To zinot, kā mūsu dzīves var tikt pārveidotas? Vai var būt tā, ka to zinām, bet nevēlamies mācīt citiem?

5. Kā mēs varam attīstīt garīgu draudzību, kurā iedrošinām cits citu, esot mīloši un darot labus darbus? Kādu garīgu labumu tu vari iegūt no „kopīgas sapulces”? Kas tev pietrūktu, ja tu nevarētu pielūgt Dievu kopā ar citiem kristiešiem baznīcā?